

Sant Andreu

Cànoves i Samalús

Ubicació

Comarca:	Vallès Oriental
Lloc/Adreça:	nucli de Samalús
Alçada:	376

Classificació

Número de fitxa:	08042-19
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia:	Edifici
Estil / època:	Romànic Modern
Segle:	XI-XIX
Estat de conservació:	Bo
Protecció:	Legal
Observacions protecció:	BCIL (POUM 2010)
Número inventari	Sí. IPAC núm. 28537 i 33296
Generalitat:	
Accés:	Fàcil
Ús actual:	Religiós
Titularitat:	Privada
Titular:	Bisbat de Terrassa
Autor de la fitxa:	Marc Guàrdia i Llorens
Data de registre de la fitxa:	dv., 25/10/2013 - 02:00

Descripció

L'església de Sant Andreu, malgrat les modificacions posteriors, encara ens mostra el seu caràcter romànic. En origen es tractava d'un edifici d'una sola nau orientat a llevant, de volta de canó, encapçalat amb un absis semicircular. Aquest absis, de volta semicircular, presenta arcuacions llombardes en grups de dos, que reposen sobre lesenes. Aquestes faixes centren tres finestres d'arc de mig punt i doble esqueixada. L'absis, es presenta en l'actualitat clarament sobrealçat, on s'hi observen cinc espitlleres.

El campanar, de planta quadrada, té un pis, i a cada una de les seves cares, presenta una decoració a base de tres arcuacions llombardes que reposen sobre lesenes i emmarquen finestres d'arc de mig punt. Igual que l'absis, en un moment posterior, el campanar fou sobreelevat. Actualment està coronat per una estructura metàl·lica.

La nau presenta modificacions a la seva façana en la que s'obrí o modificà la porta al segle

XVI, tal i com resa la inscripció del dintell (1580). Sobre la porta destaca una fornacina amb arc conopial, sobre la qual hi ha una carassa d'un àngel, i encara per sobre una finestra d'ull de bou.

També posteriors a l'edifici primigeni trobem les capelles laterals d'arcs gòtics, la sagristia , del segle XIX, i d'altres dependències.

Observacions:

El conjunt de l'església inclou una creu de terracota construïda a l'exterior del temple, davant la porta d'entrada, així com la sagrera annexa, envoltada per una tanca de pedra

Història

La primera menció explícita a la parròquia de Sant Andreu de Samalús és de l'any 1059 (ACA, pg. RBI, 243). En aquest document, els comtes Ramon i Almodis confirmen a Mir Geribert la seva possessió, com una de les parròquies del feu comtal del castell de Montbui. L'any següent, 1060, el bisbe de Barcelona infeudà aquest parròquia, entre d'altres, a Guisla de Besora i els seus fills. A finals del segle XIV ja la trobem formant part de la mensa capitular de Barcelona, la qual en tenia el dret de patronat, tot i que passà a dependre del bisbe al segle següent (1423). Les nombroses visites pastorals (ADB) ens permeten resseguir l'aspecte del temple així com les obres que s'hi esdevingueren.

Bibliografia

MARTÍ BONET, J.M. (1981): Catàleg Monumental de l'Arquebisbat de Barcelona, Vols. I/1 i I/2, Arxiu Diocesà de Barcelona.

PLADEVALL, A. (dir) (1991): Catalunya Romànica, vol XVIII, Enciclopèdia Catalana. Barcelona.

RIU BARRERA, E. (2000): "Vestigis arqueològics i edificis històrics als termes de Cànoves i Samalús", Monografies del Montseny, núm. 15, Viladrau, pàgs. 57-69.

